

ОТВЛИЧАНЕ НА ВНИМАНИЕТО В СВЯТОТО МЯСТО!

Дейвид Уилкерсън
30 Октомври 1995

„Лицемери! Добре е пророкувал Исаия за вас, като е казал: „Този народ се приближава при Мен с устата си и Ме почита с устните си, но сърцето им се намира далеч от Мен” (Матей 15:7-8).

Искам да ви говоря за отвличането на ума по време на молитва и поклонение, особено в Божия дом. Исус нарече лицемери хората, които идваха в присъствието Му, изговаряйки думи на хваление, но чиито умове и сърца бяха заети с други мисли. Той им каза директно: „Давайте ми устата и устните си, но умът ви е на друго място. Сърцето ви не е с Мен!”

Ами ти? Най-вероятно прекарваш в Божия дом един час всяка седмица. Тялото ти е в църквата, но къде е умът ти? Устата ти казва: „Покланям Ти се, Господи”, но сърцето ти на хиляда мили ли е оттам? Къде те отнасят мислите ти по време на хваление и поклонение?

Мисълта ти в личните и семейни проблеми ли е? Притесняваш ли се за бизнес делата си? До каква степен се разсейваш по време на този един час в църквата, когато събранието се приближава към Божието величие?

Може да кажеш: „Всичко, върху което се съсредоточава умът ми е Божията работа. Аз се грижа за семейството си и върша всичко съгласно с Бог. Така че, мислите ми не са зли. Те са съсредоточени около призива и задълженията ми. Просто отивам в църквата с толкова много дела в главата си. Това не може да е лошо.”

Но помнете, че хората, към които се обърна Исус бяха поклонници, които се „бяха приближили до Него” – вярващи, които се бяха събрали в Божието име, за да се покланят заедно. Исус каза, че те Го почитаха с думите си. Вероятно дори издигаха ръце и шумно Го хвалеха. Всъщност, онова, което Той описва звучи като голямо, силно хваление.

Но докато се покланяха, къде беше умът и сърцето им? Ако бяха разсеяни от мисли, тогава хвалението им беше лицемерно, безполезно! Телата им може да бяха в светилището, но сърцата им бяха на друго място.

Дори не сме започнали да разбираме колко сериозно приема Бог поклонението и как трябва да се приближаваме към Него!

Не е нещо маловажно да отидеш в Божия дом! Ако посещаваш църква, в която хората играят игрички, където пастора изнася кратка проповед, желаяйки да я приключи по-скоро, тогава дяволът вероятно не се занимава с теб. Но ако ходиш в църква, където хората се покланят – място, което Бог е благословил с помазанието на Духа Си – е много опасно да отидеш в присъствието Му лекомислено! „Тогавя Моисей каза на Аарон: Това е, което говори ГОСПОД, като каза: В онези, които се приближават при Мен, ще се осветя и ще се прославя...” (Левит 10:3).

Бог беше казал на Моисей: „Няма да се отнасяте с Мен като с обикновен човек! Ако ще влизате в присъствието Ми, трябва да идвате осветени. Всеки, който идва при светостта Ми, трябва да го прави внимателно и обмислено поради славата и величието Ми!”

Библията ни предупреждава за необмисленото, прибързано поклонение: „Не прибързвай с устата си и да не бърза сърцето ти да произнася дума пред Бога — защото Бог е на небето, а ти си на земята...” (Еклесиаст 5:2).

Не трябва да казваме нищо в Божието присъствие без сърцето и душата ни да са там.

Но какъв хвалебствен брътвеж изливат християните само – много малка част от него е свързан по някакъв начин със сърцето им! Каква река от безсмислени „Алилуя” и песни се произнасят от хора, чиито мисли скитат като диви коне. Възлюбени, това означава да изговориш Божието име напразно! А „...ГОСПОД няма да остави ненаказан онзи, който изговаря напразно Името Му” (Изход 20:7).

В Стария Завет и най-малката несериозност при хвалението беше жестоко осъждана. Бог бързо наказваше онези, които небрежно идваха в присъствието Му:

- В Левит 10-а глава двамата синове на Аарон – Надав и Авиуд – влязоха равнодушно в Божието присъствие. Те извършиха задълженията си в храма без благоговение и уважение към Божиите неща. Всъщност, те дори не мислеха, че Господ ще забележи, ако запалеха в присъствието Му чужд огън. Така че нетърпеливо бързаха да излязат навън към прелюбодеянията си извън скинията: „А Надав и Авиуд, синовете на Аарон, взеха всеки кадилницата си, сложиха в тях огън и сложиха на него тамян, и принесоха пред ГОСПОДА чужд огън, който Той не им беше заповядал. Затова излезе огън отпред ГОСПОД и ги пояде и те умряха пред ГОСПОДА” (Левит 10:1-2).

Бог ги уби на място! Той всъщност казваше: „Ще покажа на всяка църква през вековете, на всяко Мое бъдещо дете, че хората Ми трябва да бъдат осветени, когато идват при Мен!”

- Оза беше умъртвен, когато не взе на сериозно Божия ковчег, който изобразяваше Господното присъствие. Той мислеше, че е незначително нещо да протегне ръка и да подпре ковчега, за да не падне. Но Бог осъди неуважението му незабавно и Оза умря на мига!
- Ветсемесците също се доближиха до ковчега без уважение. Ветсема беше левитски град, където хората бяха със свещеническо потекло. Те знаеха Божиите заповеди относно ковчега. Но вместо да покажат благоговение и уважение към него, те проявиха любопитство.

Ханаанците току що бяха върнали ковчега, защото много хора в Ханаан бяха умрели. И сега ветсемесците казаха: „Чували сме всичко за ковчега. Но какво ли има вътре?“ Някой повдигна умилостивилището и надникна вътре. След което хората трябва да са чакали на опашка в продължение на часове, за да надникват вътре, защото Библията казва, че 50 700 от тях умряха! Бог уби всички, тъй като се отнесоха несериозно към ковчега, без да почетат силата на присъствието Му.

След това някой каза: „Кой може да се доближи до този свят Бог?“ Точно това искаше Господ – свят страх в сърцата на хората, така че да не приемат присъствието Му несериозно!

Ако влезеш в катедралата „Свети Петър“ в Ню Йорк, ще чуеш свята тишина. Но в много евангелски църкви, влизайки в неделя сутрин, се чува брътвеж. Възлюбени, трябва да влизаме в свялото Божие място с почитателно сърце!

Пуританите прекарвали цялата събота, подготвяйки се за неделната служба на поклонение. За тях било нещо свято да отидат в Божия дом и те гледали да се осветят и очистят пред Господ. Те се молили: „О, Господи, не ми позволявай да вляза небрежно в Твоя дом!“

Може би ще кажеш: „Но това е време на благодат. Бог днес не убива непочтителните поклонници в присъствието Си.“ Истината е, че Божия съд е много по-голям днес. Небрежните поклонници вече са убивани духовно – водени до духовна смърт!

Виж, колкото повече неуважение към Божието присъствие се промъква в сърцето ти, толкова по-малко почит практикуваш. А непочтителността се увеличава, докато в крайна сметка започнеш да влизаш в Божието присъствие абсолютно безсмислено и небрежно. Всичко това води до духовна смърт!

Може би си мислиш, че мислите ти не подлежат на съд. Но Бог бди и слуша сърцето ти: „Защото Божието слово е... съдия на помислите и намеренията на сърцето... всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме“ (Евреи 4:12-13).

На нас ни е заповядано да се покланяме на Бог в Дух и истина!

Би ли посмял да влезеш в църквата в неделя сутрин със сламена кукла, която да сложиш на любимото си място, след което да се върнеш вкъщи и да гледаш телевизия? Абсурд, ще кажеш, нали? Подигравка?

Ако сърцето ти не е свързано с поклонението, ако умът ти не е там - мислите ти не са били доведени до покорство на Христос; можеш да сложиш сламена кукла на мястото си. Поне това би било по-честно, отколкото да отидеш в Божия дом без ум и сърце!

Какво богохулство би било само, ако левитите напълнеха кадилниците си със сярра, вместо със сладък тамян. Но това е, което правим ние, християните! Внасяме в Божието присъствие кадилници, пълни със сярра, което означава умове, пълни с всевъзможни грешни, горделиви, неконтролируеми мисли, на които позволяваме да се шляят свободно. Какъв невероятен грях – да се опитваме да се покланяме с умове, поробени от този свят!

Християните днес са толкова забързани, че дори не желаят да слязат от колите си. Някои църкви имат служби, на които посетителите седят в колите си и свалят прозорците, за да слушат службата по високоговорителя. Други християни дори не стават от леглото си, за да отидат на църква. Пастор Смеещия се Сам им дава успокоителното послание по телевизията, директно в спалнята!

Как ще се изправят тези хора пред съдилището на Христос и ще отговорят на заповедта Му: „Като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и то толкова повече, колкото повече виждате, че Денят приближава“ (Евреи 10:25).

Как могат такива вярващи да кажат, че обичат Исус, а да не желаят да бъдат сред Божиите хора?

От друга страна, милиони така наречени християни се събират за по един час всяка неделя за онова, което наричат „служба на поклонение“. Хиляди хорове хвалят Бог с инструменти, изящество, солови изпълнения, отварят се песнопойки.

Но по-голямата част от това така наречено хваление никога не се издига по-високо от тавана! Напротив – пада директно на земята – нечуто, неприето, пълна загуба на време. Защо? Защото хората си мислят за футбол, спорт, телевизия. Жените се притесняват за барбекюто в неделя. Устните им говорят думи на хваление, но сърцата им са далеч от Исус!

Всъщност, много хвалители са болни от онова, което аз наричам „духовна лудост“. Лудост е умствено разстройство, бързо променящи се мисли, кратки периоди на съсредоточаване, постоянно разхвърляни мисли. По същият начин и „духовната лудост“ е белязана от блуждаещи, глупави мисли; ума обикаля около света, докато устата хвали Бог и устните пеят хваления. Това е духовна лудост в Божиите очи!

Опитайте се да седите в продължение на един час в Овалния кабинет на Президента по същия начин, по който го правите в Господното присъствие. Гледайте към тавана, през прозореца, въздишайте, нека ума ви блуждае, отпуснете се в стола си, затворете очи и си полегнете. След няколко минути Президента ще звънне на секретарката си и ще каже: „Разкарай този тип! Какво въобще прави тук?“

„И казвате: Ето, каква трудност! И я презирате, казва ГОСПОД на Войнствата, и донасяте грабнатото и куцото, и болното. И като донасяте такъв принос, да го приема ли от ръцете ви? — казва ГОСПОД... Я го занеси на началника си — ще бъде ли благоразположен към теб, ще те приеме ли? — казва ГОСПОД на Войнствата” (Малахия 1:13, 8).

Бог казва: „Опитай се да се отнесеш към началника си, както се отнасяш с Мен. Дръж се пред някой известен човек, както се държиш пред Мен. Виж дали някой от тях ще приеме поведението ти!“

Бог не приема слабо, скучно, апатично хваление! И причината, поради която много християни не се покланят в църквата със сила, вълнение и ревност е, защото нямат близки взаимоотношения с Исус вкъщи. Онези, които са се научили как да се покланят и съсредоточават върху Исус у дома си, не се нуждаят от пастор, който да ги напомпа, когато отидат в Божия дом. Те носят собствения си огън, запален в тайната молитвена стаичка!

Истинските хвалители не могат да дочакат момента да отидат в църквата, да хвалят Господ сред Божиите хора. Никой не трябва да ги подмамва с концерти, забавления, реклама. Но повечето църкви днес са управлявани както авиокомпаниите, които предлагат безплатни билети за редовните си клиенти: „Ходи на църква всяка неделя и събирай безплатни точки. Спечели двойно повече точки за службите в средата на седмицата. Спечели три пъти повече точки от молитвените събрания.“ Възлюбени, тази реклама само спъва истинското хваление!

Всичко това има нещо общо и с молитвата. Много често, когато се доближаваме до Божия трон, ние бързо се разсейваме на святото място. Молим се с чудесни думи, устните ни се мърдат, но скоро разбираме, че ума ни е на друго място. Такава разсеяна молитва е неприемлива – загуба на време е!

Помислете – когато душата се отдели от тялото, всичко, което остава тук е мъртъв труп. Така е и с молитвата и поклонението. Когато ума ти се отдели от молитвата, всичко, което остава е безполезен труп. Молитвите ти нямат живот!

Бог благославя ли и почита онези, които просто ходят в дома Му? Не и ако сме оставили ума си някъде другаде! Не получаваме „духовен кредит“ само защото слагаме тялото си на стола. От телесното ни присъствие няма никаква полза, ако сме полусънени или разсеяни. Като че очакваме Бог да чуе молитвите, които дори ние не чуваме, когато се молим! Искаме от Него да приеме поклонение, което дори не предлагаме.

Защо сме толкова разсеяни по време на поклонението и молитвата? Нека ви кажа някои от причините:

1. Ние не успяваме да доведем всяка мисъл в покорство на Христос!

Умът ни има естествената склонност да скита и блуждае. Често не можем да спим, защото не можем укротим артилерийския огън от мисли, които нахлуват в ума ни. Това се случва с учениците в училище – не могат да се съсредоточат върху уроците. Аз наричам това „неохотна разсеяност“.

Докато наскоро седях в църквата по време на поклонение, бях залят от натрапчиви мисли за служението, за следващата ми проповед, църковните пари, нуждата от повече място. Всички тези неща са важни, но умът ми беше напълно встрани от поклонението към Господ. Трябваше да се преборя с тези мисли и да продължа да ги покорявам!

Когато Бог разговаря с Авраам и направи завет с него, Авраам уби пет животни и ги даде като жертва. Библията казва, че „...и хищни птици се спуснаха върху труповете, но Аврам ги разпъди“ (Битие 15:11).

Точно това се случва с нас по време на поклонение! Върхлитат ни мисли като досадни птици, пречат на близостта ни с Бог, опитват се да погълнат жертвата ни. И, както и Авраам, ние трябва да ги прогоним.

Но има и „доброволна разсеяност“. Това е, когато човек позволява на мислите си да скитат. Той понякога е съсредоточен върху поклонението, но през по-голямата част от времето позволява на мислите му да се намесват. Той се покланя само на моменти, понеже ума му скита по време на служба. В крайна сметка този човек ще изгуби целия си фокус!

Всеки път, когато се затворя за молитва, след десет минути мислите ми започват да бягат във всички посоки. Чувам устата ми да се покланя на Господ, но ума ми е на съвсем друго място. Опитвам се да преборя потопа от мисли, но прииждат още. Така съм и в Божия дом. Може да хваля Господ, изпълнен с любов към Исус, но умът ми изведнъж започва да преследва други работи.

Това е плътта, която изисква нашето внимание! Тя непрестанно воюва срещу духа ни. Скитащите ни мисли не винаги са от дявола. Понякога те просто се събират в нас – мисли за работа, семейство, проблеми, трудности. Но те винаги трябва да бъдат покорявани, защото сме във война!

Плътта винаги ще се опитва да се намеси в хвалението ни. Намесва се, като вика: „Погледни се, твърде уморен си! Очите ти се затварят. Не давай на Бог толкова хилава жертва. Отивай в леглото. Можеш да се молиш по-късно, когато си по-буден.“

Но ако позволим на плътта да ни казва какво да правим, никога няма да се молим! Заповядано ни е да се противим на плътта и да се изправим срещу нея. И трябва да продължаваме да връщаме Исус във фокуса си. Трябва да съсредоточим ума си върху Него. И скоро Божия огън ще падне върху святата ни жертва!

2. Съществува сатанинска разсеяност!

„И ми показва първосвещеника Иисус, стоящ пред Ангела ГОСПОДЕН; и Сатана стоеше отдясно му, за да му се възпротиви“ (Захария 3:1).

Сатана ще се противи на всеки истински поклонник, който се приближава до Бог! Яков ни нарежда: „...Съпротивете се на дявола, и той ще побегне от вас. Приближете се към Бога...“ (Яков 4:7-8).

Яков приема, че когато се приближаваш до Бог, ще бъдеш атакуван от врага. Така че, той предупреждава: „Първо, преборете се със Сатана – облечете се с цялата си съпротива, защото когато се покланяте с целия си ум и душа, той винаги ще ви се противи и отвлича вниманието!“

Главната работа на Сатана е да пречи на молитвата и да оскверни чистото поклонение, особено при онези, които следват Исус сериозно. Всеки път, когато Святия дух дойде в Таймс Скуеър Чърч, когато всички умове са съсредоточени върху Господ и Той приема чисто, нефалшифицирано поклонение, Сатана прави всичко по силите си, за да се опита да го разстрои!

Преди няколко седмици, обладан от демони мъж седна на първия ред. И точно на върха на поклонението, когато Господната слава се изявяваше с голяма сила и власт, този човек изпадна в демонична лудост. Шестима от работниците ни трябваше да го изведат, и всъщност ухапа няколко от тях, докато го правеха.

(Тогава не знаехме дали този човек е болен от СПИН. Страхувахме се за работниците си, понеже наскоро лекарите доказаха, че един мъж се е заразил от СПИН, след като бил ухапан от човек. Молихме се докато обладания от демони беше на преглед и – слава на Бог – теста бе негативен.)

Половин час по-късно, обладаният дори не си спомняше какво е направил. Сатана се беше опитал да ни разсее от онова, което правеше Бог, да ни накара да не мислим за Господ. Но не се получи!

Преди няколко месеца, един човек се изправи по време на службата, излезе навън, взе кошчето с боклука и го удари в предното стъкло на една кола. След това се върна спокойно в църквата и седна на мястото си. Полицията трябваше да дойде в събранието ни и да отведе човека!

Тези отвличания на вниманието се случват през цялото време. Обладани от демони бездомници влизат в църквата, сядат и заспиват. Но точно в началото на поклонението, когато Господ започва да приема хвалението ни, дявола събужда тези хора. Те започват да кълнат, да правят сцени, да се опитват да пречат!

Сатана ще направи всичко, за да попречи на чистото, посветено поклонение, защото се страхува от него! Той изстрелва невидими стрели в ума ти, инжектира всевъзможни недовършени неща. Повтаря ти всеки проблем, всяко притеснение, всеки провал от миналата седмица. Играе си с емоциите ти, пресъздава картини в ума ти като машина за проектиране на филми. Прошепва ти:

„Как може да се покланяш, лицемер? Вчера съгреши! Ти си лъжец. Не можеш да издигаш ръце и да хвалиш Господ, защото си недостоеен. Другите около теб живеят в победа. А ти си единствения, който предава Бог!”

Сатана иска да си отчаян, победен вярващ, толкова погълнат от проблемите си и отвлечен от грижите в живота си, че да не можеш да се покланяш на Бог с цялото си сърце и ум. Но възлюбени, трябва да чуете това слово отново: Бог гледа сърцето ви!

Покаял ли си се, изпълнен ли си със свята скръб? Ходи ли при Исус, за да те изчисти? Призова ли Святия Дух на помощ? Ако е така, тогава съпротиви се на лъжите на дявола! Вдигни ръце и се поклони на Спасителя си. Не се разсейвай!

3. Накрая искам да говоря за онези, които са преминали границата на разсейването в Святото място и вече напълно пренебрегват Господ!

„Може ли да забрави девойка накита си или невеста — украшенията си? Но Моят народ Ме забрави, има вече безброй дни“ (Еремия 2:32).

О, колко ме плаши този стих! Цитирам го всеки път, когато пропусна ежедневната си молитва поради работа. Той винаги ме връща към тайното място, викайки: „О, Господи, не искам да Те забравя!”

Този стих е още по-плашещ, когато го разгледаме в контекста на целия пасаж. Бог казва на народа Си: „Аз ви посадих като благородна лоза, свято семе. Започнахте да се развивате добре и имахте от докосването Ми. Преди бяхте святи в Мен и Аз ви благослових. Но вече ме изоставихте! Вече не Ми се покланяте. Изоставихте извора на жива вода!”

„... отстъпленията ти ще те изобличат... че е зло и горчиво това, че си оставил ГОСПОДА, своя Бог, и че нямаш страх от Мен... И ти как ми се измени в изродени пръчки на чужда лоза... Как можеш да кажеш: Не съм се омърсила... защото ми обърнаха гръб... Напразно поразих синовете ви, те не приеха поправяне... Моят народ Ме забрави, има вече безброй дни“ (Еремия 2:19-32).

Божият народ вече не ходеше в дома Му, за да Му се покланя. Бяха станали мързеливи за Божиите неща, забравили бяха всичките Му благословения и съдби. Пренебрегнаха Го безброй дни, преследваха собствените си удоволствия. А най-лошото от всичко беше, че казваха: „...Невинна съм... Не съм съгрешила“ (стих 35).

Много хора, които вярват, че са спасени, няма да отидат в небето, защото разсеяността им се е превърнала в пренебрежение: „Как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение...” (Евреи 2:3).

Тук пренебрежение на гръцки означава „небрежност”. Този стих говори за онези, които позволяват на Божието Слово да ги напусне!

Ако не се покланяш на Бог с целия си ум и сърце, малко по малко в теб ще се прокрадне пренебрежението и ти ще започнеш да се покланяш буквално по навик. Но как ще избегнеш Божия съд? Как ще избегнеш неблагоприятното Му, гнева Му?

Изпитай се чрез Божието Слово:

1. Ходиш ли смело и редовно в светилището чрез кръвта на Исус? (Евреи 10:19).
2. Приближаваш ли се непрестанно при Бог с пълна увереност на вярата? (стих 22).
3. Държиш ли се непоколебимо за Него без да се поклащаш? (стих 23).
4. Събираш ли се с други вярващи? Или си спрял да се събираш със светиите? (стих 25).

Казваш, че си спасен, че обичаш Исус. Така че, трябва да те попитам: покланяш ли Му се всеки ден с цялото си сърце, в Дух и истина, без да се разсейваш? Ровиш ли се в Божието Слово, като че живота ти зависи от това? Или в продължение на дни не отваряш Библията, не се молиш в тайната си стаичка?

Бог иска да знаем, че домът Му е дом на поклонение. И ние ще бъдем съдени според това как оценяваме поклонението и как се доближаваме към присъствието Му. Ние не трябва само да седим и да пием там, а да принасяме жертва! Трябва да оставим настрана цялата си плът и да извикаме: „Господи, тук съм за да изгоря като жива жертва за Теб. Давам Ти ръцете, гласа, мислите си – всичко, Исусе. Пояж ме като жертва на хвала!”

В този вид хваление живее Бог. Така че, когато отидеш тази седмица в Божия дом, вдигни ръцете си и кажи: „О, Исусе, не съм там, където трябва да бъда, но Те обичам! Очисти ми, освети ме. Дай ми чисти ръце и сърце. И не позволявай на дявола да се докосне до ума ми! Издигни огнена стена около мислите ми и позволи да Ти поднеса жертвата на съсредоточеното, съзнателно хваление!”

Бог няма да ти позволи отсега нататък да си седиш на стола и да позволяваш на ума ти да блуждае. Той те обича и познава силата, която чистото поклонение освобождава в духа ти. Това те прави по-силен от лъв, по-голям от великан. Събаря всяка стена и крепост, защото те прави чистосърдечен поклонник! Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Distractions In the Holy Place!](#) / [Отвличане на вниманието в Свящото място!](#)